

was alles vergeefs. Het denkbeeld van een zoon, die misschien net zoo koel en logisch zou zijn als jij. . . . Het vloog me naar den keel. En als ik al eens probeerde te praten in die richting, dan lachte je, zei, dat alle jonge, pas getrouwde vrouwen zoo waren. . . . Hahaha, wat wist je van vrouwen, ik was de eenige, die je kende. En hoe? Niets wist je van me. Hetzelfde noodlot heeft den man, jouw besten vriend, op mijn weg gebracht. Ik heb me er tegen verzet, heb je verzocht hem niet zoo dikwijls uit te noodigen. „Waarom niet, hij is een beste kerel.” Dat is hij ook en veel meer, dat weet ik nu. Wat 'n verschil!

Anton, wat geweest is, is geweest. Wees niet kwaad op me. Jij kon het niet helpen, ik ook niet. Vergeef me maar ik kon niet anders. . . .

Met een doffen smak plofte Dr van Leeuwen op den stoel bij de tafel neer, kreunde, bonsde met het hoofd eenige malen tegen de gebalde vuisten. In zijn ééne hand de twee dicht beschreven blaadjes papier, die hij tot een bal had verfrommeld. Eenige seconden bleef hij zoo zitten, roerloos. Toen stond hij op, liep naar den haard, gooide het propje papier er in, stak het aan en keek aandachtig toe hoe het zich kronkelde en wrong onder de verterende vlam. Hij staarde er nog naar toen het al verbrand was, zag in de asch nog staan: „Anton. . . .” Toen smeed hij het deurtje dicht en verliet het huis. Hij liep doelloos, wild, sidderend, met saamgenepen mond. Van tijd tot tijd kreunde hij, als iemand, die een benauwende buikpijn heeft. Ergens, in een straat, schoot hij een kroeg in, ging naar het buffet en dronk twee glazen jenever achter elkaar leeg. Hij zag nog hoe de waard hem loerend, onderzoekend aangluurde. Hij betaalde en verliet, wat duizelig, het rookerige zaaltje. In zijn lichaam brandde de jenever. Het deed hem goed. In zijn hoofd was een doezelige, wollige leegte ontstaan.

Hij zwierf eenige uren door de stad, keerde 's avonds om half negen in zijn woning terug. In de keuken warmde hij het overgebleven eten van den vorigen dag op in een pannetje, schrokte het, aan het keukentafeltje zittend, met groote, slordige happen naar binnen. Daarna ging hij de buitendeur sluiten, wond de klok in de kamer op. In zijn studeerkamer zette hij zich achter zijn schrijftafel, schreef een brief aan de vroegere huishoudster van zijn moeder. Hij sloot hem in een enveloppe, schreef het adres er op, legde hem klaar. Terwijl hij al in de slaapkamer heen en weer stommelde, nam hij plotse-ling het besluit om den brief nog maar te gaan posten. Hij schoot zijn jasje weer aan, ging den brief halen, verliet daarna het huis om er eenige oogenblikken later weer terug te keeren. Opnieuw deed hij de deur op het nachtslot, hing jas en hoed aan den kapstok, controleerde den wekker en ging naar bed.